

Stockholm har nu i närmare 20 år stått under socialdemokratisk ledning. Under denna tid ha de borgerliga tillsatt finansborgarråd. Trots detta ha de borgerligas kritik av stadens finanspolitik varit mycket hård. De mena, att socialdemokraterna hållit en för hög kommunal standard, vilket oerhört betungat medborgarna, och att arbetarpartiet "skär breda remmar ur skattebetalarnas förut svårt sargade ryggar".

Granskar man dessa påståenden, finner man först att utdebiteringen pr skattekrona sänkts från 8:60 vid tiden för det demokratiska genombrottet — till 6:35 år 1938. Dessutom avsattes förra året 7,5 miljoner kronor och i år 6,4 miljoner kronor till en särskild skatteutjämningsfond, som vid behov skall anlitas för att hålla skattesatsen i möjligaste mån jämn och utanför verkningarna av tillfälliga konjunktursvängningar.

Ett annat argument som från borgerligt håll rests mot den förda finanspolitiken är att den drivit goda skatteobjekt — industrier etc. — från huvudstaden så att stadens skatteunderlag försämrats. Detta är dock inte heller riktigt, ty medan antalet skattekronor pr innevånare var 18 år 1918, är det 23 år 1938. Således är huvudstadens skatteunderlag betydligt bättre i dag än för 20 år sedan.

En annan anmärkning, som man från borgerligt håll gjort mot den förda ekonomiska politiken, är att man i otillbörlig grad använt lånemedel och därigenom dragit större växlar på framtiden än man kan infria. Vid en närmare undersökning visar det sig att inte heller detta argument är riktigt. Lånemedlen utgjorde nämligen 1918 24 procent av budgetens belopp mot 17 år 1938. Visserligen kan man säga, att stadens absoluta skuldsättning ökats, nämligen från 336 miljoner 1918 till 514 miljoner 1938 eller med omkring 50 procent, men under samma tid har tillgångarna ökat från 447 miljoner kronor till 860 miljoner kronor eller med inte mindre än 92 procent. Skuldökningen är således avsevärt mindre än ökningen av tillgångarna. Detta faktum visar sig även om man slår ut de överskjutande tillgångarna pr innevånare åren 1918 och 1938. Tillgångarna utöver skulderna pr innevånare var 270 kronor 1918 och är nu 634 kronor.

Ovanstående sifferuppgifter visa hur oriktigt det är att från borgerligt håll tala om "den socialdemokratiska miljonrullningen inom stadens förvaltning".

Stadens utveckling under de sista åren har varit enorm. Våldiga kommunala byggnadsarbeten har fullbordats. Sociala reformer har genomförts. Mycket återstår visserligen ännu att göra. Det som har gjorts har dock genomförts utan att skattebetalarnas belastning blivit större än tidigare. Stadens förmögenhetsställning har i stället förbättrats.

Denna kommunala standard gäller det att behålla. De borgerliga partierna vilja sänka den. Bidrag till att den kommunala utvecklingen sker i samma takt som tidigare genom att rösta med

Arbetarepartiet — Socialdemokraterna.

FÖRTRÖSTAN.

Allt har sin tid, så även detta mörker och denna blinda meningslöshet. — Slutligen skall livet ge dem rätt som vill en mening, den fria viljan segra över ödet!

Vad vore händelsernas väv om ej den funnes, den röda tråden, ariadnetråden mot bättre, sannare och högre mänsklighet! Och även nu, i dessa dödens tider står detta fast: Blott den som tjänar, blott den som tjänar livets sak skall överleva.

Gunnar Ekedöf.

Nästa uppsättning stadsfullmäktige kommer att räkna många kvinnor. Förtjänsten härav tillkommer främst det socialdemokratiska partiet, som vid nomineringarna av kandidater utgick från att kvinnorna skulle få en stark representation i Rådssalen. De kandidatlistor som sedan offentliggjorts visa också att kvinnorna fått flera förnämliga platser i samtliga kretsar. Detta är inte heller mer än rätt och riktigt. Kvinnornas intresse för politiska och sociala frågor har växt sedan det demokratiska genombrottet. Många problem — särskilt på socialvårdens område — kunna knappast heller lösas rationellt utan kvinnornas hjälp. De besitta på vissa speciella områden en sakkunskap som man inte på svärdsidan ens kan förvärva.

Minst 12 kvinnor kommer socialdemokratiska partiet att sätta in i stadsfullmäktige, medan de andra partierna beslutat att placera högst tre eller fyra stycken. Det är klart att kvinnorna under sådana förhållanden också komma att rösta på de valsedlar som visa upp det största antalet kvinnor på valbar plats. Och de göra det desto hellre som socialdemokratiska partiet mera än något annat parti tagit initiativ och genomdrivit beslut i frågor som alltid legat kvinnorna särskilt varmt om hjärtat. I konsekvens därmed böra också de kvinnliga väljarna i Stockholm se till att socialdemokratiska kvinnor komma in i stadsfullmäktige.